

Arrest

nr. 204 809 van 1 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN LAER *loco* advocaat L. PARMENTIER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, en afkomstig te zijn van het dorp Ghazgay in het district Momand Dara, provincie Nangarhar, waar u uw hele leven gewoond hebt. U ging tot de achtste graad naar school in de middelbare school van Ghazgay, waarna u een kleine voedingswinkel opende.

Op een dag verliet u uw winkel kort, en vroeg u aan uw vader om er even op te letten. Een tiental minuten later kreeg u telefoon van uw moeder, die u vertelde dat de taliban in de tussentijd naar uw winkel waren gekomen met het oog op uw rekrutering in de beweging. Uw vader liet hen weten dat hij

daar niet mee akkoord ging, waarop hij door de taliban werd meegenomen. Hierop ging u op aanraden van uw moeder naar een vriend van u in Jalalabad, waar u twee dagen verbleef terwijl hij uw vertrek uit Afghanistan organiseerde.

U verliet Afghanistan op 25 of 26 Mizan 1394 (17 of 18 oktober 2015), en kwam aan in België op 10 november 2015, waar u op 16 december 2015 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara voor, en de enveloppe waarmee deze aan u werd toegestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u Afghanistan moest ontvluchten omdat u vreesde dat de taliban u zouden proberen rekruteren, dan wel doden (CGVS p. 13, 14, 28, 29). Doorheen uw verklaringen bent u er echter niet in geslaagd om deze vrees aannemelijk te maken, om hiernavolgende redenen.

Ten eerste zijn de voorgehouden omstandigheden waaronder deze vrees tot stand zou zijn gekomen, maar weinig geloofwaardig. U verklaarde namelijk dat de taliban langs uw winkel kwamen om te proberen rekruteren net op een moment dat u er niet was – u was net zo'n tien minuten weg toen ze zouden zijn langsgeslagen – waardoor niet u, maar uw vader door hen werd meegenomen (CGVS p. 13). Het is op zich al erg toevallig dat de taliban net zouden langskomen op een moment dat u even weg bent, en u slechts tien minuutjes zouden mislopen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 16). U reageerde door te stellen dat u elke dag zo wel eens even weg ging uit de winkel (CGVS p. 16), maar dat maakt het alleen maar onwaarschijnlijker dat de taliban u net dan zouden zijn komen zoeken; als in uw dorp geweten was dat u elke avond naar het huis van uw vriend ging (CGVS p. 17), zou van de taliban redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat ze zouden langskomen op een ander moment, wanneer ze zouden kunnen verwachten u in uw winkel aan te treffen.

Dit argument op zich zou niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw relaas te ondergraven, ware het niet dat het nauw aansluit bij de elementen waarop direct infra wordt ingegaan, betreffende de taliban-activiteiten in uw streek.

U slaagde er **ten tweede** namelijk ook niet in om een waarachtig beeld te scheppen van de talibanactiviteiten in uw dorp of streek, of van uw interacties met hen. U verklaart *primo* namelijk dat u niemand kent bij de taliban (CGVS p. 13), dat u van niemand uit uw dorp weet of ze bij de taliban zijn (CGVS p. 13), en u geeft ook aan voordien geen problemen met hen te hebben gehad (CGVS p. 14). Dit maakt het op zich al erg vreemd dat de taliban op een dag plots bij u, specifiek u zouden langskomen, zonder aanwijsbaar voorgaande. U maakt dan wel de hypothese dat de taliban een rapport zouden ontvangen hebben over de ideologische tegenstand van uw vader (CGVS p. 14), maar het is niet duidelijk hoe u ooit in het bezit van deze informatie zou kunnen zijn gekomen gezien het zonet geciteerde totale gebrek aan voorafgaand contact tussen u en de taliban.

U kan *secundo* trouwens ook geen geloofwaardige activiteiten van de taliban in uw eigen dorp of streek schetsen waarbij andere mensen betrokken geweest zouden zijn. Gevraagd of de taliban ooit problemen veroorzaakten voor anderen, stelt u dat ze ook aan anderen gevraagd zouden hebben om hun zonen te zenden om zich aan te sluiten (CGVS p. 14). Gevraagd om een familie te noemen die dit voorhad, krabbelt u evenwel terug en stelt u dat het niet als zodanig gebeurde, en verwijst u naar een persoon die genomen zou zijn zodat de taliban hem konden doden (CGVS p. 14), wat natuurlijk iets geheel ander is. Als wordt aangedrongen om een familie te noemen die net als u te kampen zou hebben gehad met (een poging tot) gedwongen rekrutering, iets wat volgens u nochtans vaak voorkwam, produceert u met veel moeite één naam (CGVS p. 14). De manier waarop u deze naam uitte, met de nodige bedenktijd voor elk deel van de naam, doet evenwel vermoeden dat u deze verzonnen had (CGVS p. 14, 15), te meer omdat u weigerde om verder over hem te praten, zeggend omwille van vijandigheden tussen de dorpingen (CGVS p. 15), een excuus dat maar weinig steek houdt in de context van de relatieve vertrouwelijkheid van het gehoor (uitgelegd in het begin van het gehoor, CGVS p. 2). U slaagde er aldus niet in om aannemelijk te maken dat de taliban (regelmatig) actief waren met het gedwongen rekruteren van dorpingen in uw streek van herkomst. Dit maakt uw voorgaande claim des te onaannemelijker; net die ene keer dat ze iemand – u – zouden willen dwingen om aan te sluiten, blijkt deze zijn gewoonlijke stek kortstondig verlaten te hebben.

Bovendien slaagt u er **ten derde** ook niet in om duidelijk te maken waarom de taliban net u zouden willen rekruteren. U verklaart zelf dat u moeite hebt met stappen en lopen omdat u in uw kindertijd leed aan polio (CGVS p. 15), wat u al zeer weinig geschikt maakt voor de gewapende Jihad. U regeert op deze vaststelling door te zeggen dat de taliban zich daar niets van aantrekken, dat ze gewoon iemand wouden om voor hen te werken (CGVS p. 15), maar dat staat haaks op uw vrees dat de taliban er net op uit zouden zijn om u specifiek te rekruteren of doden. Bovendien blijkt u ook geen voor de taliban nuttige kennis te hebben van wapens, explosieven, of Islamitisch recht of theologie (CGVS p. 16). U zou ook openlijk tegen de taliban geweest zijn (CGVS p. 16). Dit alles zou van u een uiterst ongeschikte kandidaat-talib maken, wat u claim dat de taliban u gedwongen zouden willen rekruteren verder ondermijnt.

Het CGVS beschikt **ten slotte** trouwens over informatie waaruit blijkt dat individuele gedwongen rekrutering door de taliban zoals u deze schetst, in de regel niet voorkomt (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Er kan daarom besloten worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat de taliban in uw thuisstreek mensen zou dwingen om zich bij de beweging aan te sluiten, of dat ze u specifiek zouden hebben willen doen aansluiten, wat uw vrees in deze onderuit haalt. U geeft aan dat er geen andere redenen waren waarom u Afghanistan hebt verlaten (CGVS p.29). U slaagde er dus niet in om aannemelijk te maken dat u in Afghanistan te vrezen had voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat u een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen het niet om deze appreciatie te wijzigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen document niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst **en** met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. In bepaalde gebieden bestaat er actueel geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over

de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p.2) én u meermaals geconfronteerd werd met de ongeloofwaardigheid van uw relaas (zie gehoorverslag CGVS p.14,15,16,18,20 en 26), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. **Er dient immers te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden activiteiten in de periode voor uw vertrek, uw reisweg, uw beweerde sociaal netwerk en uw recent verblijf in de door u voorgehouden streek van herkomst.**

Het CGVS wijst er **ten eerste** op dat het enige stuk dat u voorlegt om uw identiteit en afkomst te staven, een taskara is (document 1). Uit informatie toegevoegd aan dit dossier blijkt dat deze eenvoudig te verkrijgen zijn door fraude, dan wel door ze na te laten maken, wat de waarde van dit document zeer gering maakt. U legt geen andere stukken voor, terwijl op basis van uw verklaringen nochtans blijkt dat u nog contact hebt gehad met vrienden van u in Afghanistan, minstens om de voornoemde taskara te laten opsturen (CGVS p. 8). Daarbij moet het CGVS opmerken dat u ook een aantal vreemde verklaringen aflegt over uw taskara. U verklaarde dat deze u werd toegestuurd door een vriend genaamd Said (CGVS p. 8), terwijl het telefoonnummer op de enveloppe gelinkt blijkt te zijn aan een facebookaccount dat u niet kent. Er staat een foto van een vrouw op. Die foto, noch die vrouw, kon u herkennen (zie stukken toegevoegd aan het dossier) (CGVS p. 28). Later tijdens het gehoor verklaarde u dat de taskara u evenwel werd toegestuurd door ene Hikmatullah Khan, wiens naam op de enveloppe stond (CGVS p. 28). Erop gewezen dat u eerder verklaarde dat Said u de taskara had gestuurd, ontkende u en omschreef u Said als de smokkelaar (CGVS p. 28). Dit is een indicatie dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op uw sociale netwerk, op de vrienden waarmee u contacten onderhoudt, op de plaats waar uw vrienden en familie verblijven en op de wijze van het verkrijgen van de taskara die u voorlegde. U hebt in elk geval geen andere stukken laten overkomen om uw verklaringen, noch asielrelaas, noch identiteit, noch reisweg, kracht bij te zetten. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen, die evenwel op verschillende punten te wensen overlaten.

Er zijn **ten tweede** ook elementen die erop wijzen dat u in de periode voor uw komst naar België niet (langer) of onafgebroken in de door u geclaimde streek van herkomst leefde. Primo valt het op dat u geen enkel veiligheidsincident kon opnoemen dat zou hebben plaatsgegrepen in uw district in het jaar voorafgaand aan uw vertrek (CGVS p. 26). Voor zover u incidenten situeert in de tijd, verwijst u naar gebeurtenissen die plaatsgrepen 6 – 9 jaar geleden (een taliban-aanval op het districtscentrum 6 – 7 jaar geleden, CGVS p. 25; een luchtaanval op een trouw 8 – 9 jaar geleden, CGVS p. 25; een berm bom 7 – 8 jaar geleden, CGVS p. 26). Dit is een aanwijzing dat u mogelijk al lange tijd niet meer in uw district van herkomst verbleven zou hebben, te meer omdat er wel degelijk gekende veiligheidsincidenten plaatsgrepen in het jaar voor uw vertrek (onder meer het platbranden van een meisjesschool, een aanval tegen het konvooi van de provinciegouverneur, en een droneaanval; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is maar moeilijk te geloven dat een winkelier nabij een drukke weg (zie kaart toegevoegd aan het dossier), waarvan verwacht kan worden dat hij via zijn klanten toch op de hoogte zou worden gehouden van het reilen en zeilen in de buurt, hier niet van geweten zou hebben. Het is ook opmerkelijk dat u verklaarde dat er geen aanvallen tegen scholen in de regio zouden hebben plaatsgevonden (CGVS p. 10), in het licht van het voornoemde platbranden van een meisjesschool. Secundo wist u niet te zeggen welke symbolen de belangrijkste kandidaten voor de presidentsverkiezingen van 2014 in Afghanistan gebruikten, hoewel u wel wist hoe deze verkiezingen afgelopen waren (CGVS p. 22, 23). Deze symbolen komen nochtans prominent voor op campagnemateriaal zoals posters (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waardoor ze moeilijk te

missen zouden zijn voor iemand die zich op dat moment in Afghanistan bevond. Tercio is van geen van de personen die u opgaf als districtchef op het moment voor uw vertrek (CGVS p. 24), informatie beschikbaar die er op wijst dat ze dit ook waren. Er is daarentegen informatie beschikbaar die erop wijst dat Isa Khan Zawak in 2013 de districtschef was (zie informatie toegevoegd aan het dossier), terwijl u stelt dat Haji Nasin Shinwari dit al vijf jaar was op het moment van het gehoor (CGVS p. 24), dat zou dan zijn van 2012 - 2017, dus tegenstrijdig met de gekende informatie. Deze vaststellingen geven aan dat, hoewel u wel degelijk enige beperkte kennis hebt van uw beweerd regio van herkomst, u minstens niet tot recent op onafgebroken wijze in die regio verbleef in de hoedanigheid die u opgaf en waarom uw asielerelaas is gebaseerd. U geeft aldus geen zicht op uw werkelijke situatie.

Zo zijn er **ten derde** redenen om aan te nemen dat u over uw reisweg niet de waarheid vertelde, waardoor het CGVS ook niet duidelijk kan opmaken wanneer en hoe u Afghanistan verliet. Primo, wat betreft het begin van uw reis, verklaarde u dat u door uw vriend uit Jalalabad naar de grensovergang met Pakistan werd vervoerd (CGVS p. 18). U verklaarde evenwel dat u dat deeltje van de reis aflegde in een Corolla-auto (CGVS p. 18), terwijl u daarvoor nog verklaarde dat uw vriend in het bezit was van een Suzuki-auto (CGVS p. 11). Hierop gewezen stelt u dat hij net die dag de auto van een vriend van hem had geleend (CGVS p. 18), zonder dat u evenwel aangeeft bijvoorbeeld waarom hij dit zou hebben moeten doen, wie die vriend was, etc., waardoor deze uitleg een eerder gefabriceerde indruk krijgt. Secundo verklaarde u dat van aan de grensovergang van Pakistan-Iran naar Teheran met de auto reisde in negen of tien uur (CGVS p. 19). De reistijd met de auto tussen de grens Pakistan-Iran en Teheran lijkt evenwel bijna dubbel zo lang te zijn, ongeveer 17 à 18 uur (zie stukken toegevoegd aan het dossier), een discrepantie die

zodanig groot is dat deze niet verklaard kan worden louter doordat u niet op uw horloge keek (CGVS p. 19), of door bijvoorbeeld een sportieve rijstijl etc. Er kan daarom getwijfeld worden of u wel de waarheid vertelde tijdens het gehoor over uw reis door Iran. Tercio verklaarde u dat u voor het gedeelte van de reis vanaf Turkije steeds samen reisde met een bepaald gezin (CGVS p. 20). Gevraagd naar de naam van dat gezin, antwoordt u eerst echter ontwijkend dat u de naam van de familie niet gevraagd had omdat "dat niet goed [zou] zijn" (CGVS p. 20). Erop gewezen dat het onwaarschijnlijk lijkt om een langer reis met een groep mensen af te leggen zonder ooit hun naam te vragen, of deze ter sprake te horen komen, verklaart u echter meteen dat u de naam niet kon vragen omdat het gezin anderstalig was (CGVS p. 20). Enerzijds is dat natuurlijk een geheel andere uitleg dan wat u eerst zei, en anderzijds lijkt het ook een erg vreemde keuze van u, hetzij van de mensensmokkelaar, om u te koppelen aan een gezin met wie u op geen enkel moment kon communiceren. Ook dit element uit uw relaas is daarom maar weinig geloofwaardig. Quarto legde u geen enkel document of ander begin van bewijs (zoals foto's of bustickets) neer ter staving van uw reisweg.

Ten vierde lijkt het er ook mogelijk dat u, in weerwil van uw bewering dat u voor uw komst naar België nooit elders dan in uw dorp had geleefd (CGVS p. 5), toch tijdlang elders, eventueel in Pakistan hetzij India, hebt verbleven. U gaf namelijk aan dat u een zekere kennis had van het Urdu en het Hindi, en ook Urdu zou kunnen schrijven (CGVS p. 10). Gevraagd hoe u deze kennis had verworven, verklaarde u dat u dit van films had geleerd (CGVS p. 10). Als het later evenwel gaat over de mogelijkheden om de sport te volgen in uw dorp, geeft u aan dat uw familie niet in het bezit was van een televisie, dat er geen televisie was in uw dorp, en dat u geen mogelijkheid had om naar de televisie te kijken, dat u geen vriend had met een televisie en dergelijke (CGVS p. 26). Erop gewezen dat u in dat geval geen Hindi of Urdu geleerd kon hebben via de televisie, verklaart u evenwel dat uw vriend Amir wel in het bezit was van een televisie met een mediaspeler (CGVS p. 26), in contradictie met het voorgaande. Het lijkt er daarom sterk naar dat u het CGVS niet de waarheid vertelde over hetzij uw toegang tot de media, hetzij de manier waarop u Hindi en Urdu geleerd zou hebben. U lijkt trouwens ook de Gregoriaanse kalender te beheersen (CGVS p. 3), wat kan wijzen op een langdurig verblijf elders, eventueel Pakistan of India.

Het lijkt er **ten vijfde** ook naar dat u niet de waarheid vertelde over uw beroepsactiviteiten in de periode voorafgaand aan uw komst naar België. U verklaarde dat u een kleine voedingswinkel openhield. Echter, primo gevraagd naar de wisselkoers tussen Afghani en Pakistaanse Rupee op het moment voor uw vertrek, verklaart u dat deze lag op 100 Afghani – 200 Rupee (CGVS p. 5). In werkelijkheid was de wisselkoers midden – einde 2015 evenwel tussen 100 Afghani voor ongeveer 160 tot 180 Rupee (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Van een winkelhouder die dichtbij de Pakistaanse grens actief was en naar eigen zeggen zowel in Rupee als Afghani moest rekenen (CGVS p. 5) zou nochtans verwacht mogen worden dat hij op de hoogte zou zijn van de op dat moment gangbare wisselkoers. Secundo waren ook de prijzen die u gaf voor verschillende groenten niet in overeenstemming met gekende informatie. Op basis van de prijzen voor 2017, gecorrigeerd voor

prijsstijgingen sinds begin 2015 met een factor van 100/111, ofte 0.90 (zie stukken toegevoegd aan het dossier), geeft dat de volgende prijzen voor de door u opgegeven producten (aan 1,6 Rupee/Afghani): appels 54 – 182 Afghani/kg (86 – 291 Rupee) uien 18 – 36 Afghani/kg (29 – 58 Rupee), tomaten 29 – 91 Afghani/kg (46 – 145 Rupee), aardappelen 18 – 36 Afghani/kg (29 – 58 Rupee) (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dit komt niet overeen met de door u opgegeven prijzen voor deze producten, respectievelijk appels 30 – 40 Rupee/kg, uien 20 – 30 Rupee/kg, tomaten (ondergrens) 30 – 40 Rupee/kg, en aardappelen 25 – 35 Rupee/kg (CGVS p. 12). Het is maar moeilijk te geloven dat een kleinhandelaar die zijn producten insloeg in Jalalabad (CGVS p. 11) zodanig ver onder de marktprijzen zou zitten (en dit met een in al eerder milde 1.6 Rupee/Afghani), wat aangeeft dat u in de periode voor uw vertrek naar België mogelijk niet (langer) actief was als winkelier.

Ten slotte moet het CGVS opmerken dat u verklaarde gehandicapt te zijn (CGVS p.15), maar dat heeft u blijkbaar niet belet in Afghanistan te werken, zoals blijkt uit uw verklaringen. U haalt nergens op concrete wijze aan dat uw handicap een probleem zou zijn in geval van terugkeer naar Afghanistan of andere plaats van waar u naar België kwam. Uw handicap stond u evenmin in de weg om hier op het CGVS een gehoor te doen en te antwoorden op de gestelde vragen. Op 19 juli 2016 hebt u een schrijven overgemaakt aan het CGVS waarin gewag wordt gemaakt van psychologische problemen. Vooreerst staat nergens vast dat deze problemen al enig verband hebben met uw zogenaamde asielrelaas in Afghanistan. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw relaas is het ook niet aannemelijk dat eventuele psychische problemen daaruit volgen. Ten tweede haalt u deze problemen zelf niet aan tijdens het gehoor op het CGVS. En ten slotte blijkt nergens uit het gehoorverslag en uw antwoorden op de gestelde vragen dat er u enig probleem of enige moeite had met het formuleren van antwoorden op de gestelde vragen, laat staan dat u de vragen niet zou hebben begrepen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de door u voorgehouden activiteiten in de periode voor uw vertrek, uw reisweg, en uw recent verblijf in de door u voorgehouden streek van herkomst en uw beweerde sociaal netwerk. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correct zicht te krijgen op uw persoonlijke omstandigheden. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 4 en 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de richtlijn van de UNHCR Note on Burden and Standard of Proof en het advies van UNHCR “Besoins particuliers”; van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 EVRM.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: *“(…)Er dient immers te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden activiteiten in de periode voor uw vertrek, uw reisweg, uw beweerde sociaal netwerk en uw recent verblijf in de door u voorgehouden streek van herkomst.*

*Het CGVS wijst er **ten eerste** op dat het enige stuk dat u voorlegt om uw identiteit en afkomst te staven, een taskara is (document 1). Uit informatie toegevoegd aan dit dossier blijkt dat deze eenvoudig te verkrijgen zijn door fraude, dan wel door ze na te laten maken, wat de waarde van dit document zeer gering maakt. U legt geen andere stukken voor, terwijl op basis van uw verklaringen nochtans blijkt dat u nog contact hebt gehad met vrienden van u in Afghanistan, minstens om de voornoemde taskara te laten opsturen (CGVS p. 8). Daarbij moet het CGVS opmerken dat u ook een aantal vreemde verklaringen aflegt over uw taskara. U verklaarde dat deze u werd toegestuurd door een vriend genaamd Said (CGVS p. 8), terwijl het telefoonnummer op de enveloppe gelinkt blijkt te zijn aan een facebookaccount dat u niet kent. Er staat een foto van een vrouw op. Die foto, noch die vrouw, kon u herkennen (zie stukken toegevoegd aan het dossier) (CGVS p. 28). Later tijdens het gehoor verklaarde u dat de taskara u evenwel werd toegestuurd door ene Hikmatullah Khan, wiens naam op de enveloppe stond (CGVS p. 28). Erop gewezen dat u eerder verklaarde dat Said u de taskara had gestuurd, ontkende u en omschreef u Said als de smokkelaar (CGVS p. 28). Dit is een indicatie dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op uw sociale netwerk, op de vrienden waarmee u contacten onderhoudt, op de plaats waar uw vrienden en familie verblijven en op de wijze van het verkrijgen van de taskara die u voorlegde. U hebt in elk geval geen andere stukken laten overkomen om uw verklaringen, noch asielrelaas, noch identiteit, noch reisweg, kracht bij te zetten. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen, die evenwel op verschillende punten te wensen overlaten.*

*Er zijn **ten tweede** ook elementen die erop wijzen dat u in de periode voor uw komst naar België niet (langer) of onafgebroken in de door u geclaimde streek van herkomst leefde. Primo valt het op dat u geen enkel veiligheidsincident kon opnoemen dat zou hebben plaatsgegrepen in uw district in het jaar voorafgaand aan uw vertrek (CGVS p. 26). Voor zover u incidenten situeert in de tijd, verwijst u naar gebeurtenissen die plaatsgrepen 6 – 9 jaar geleden (een taliban-aanval op het districtscentrum 6 – 7 jaar geleden, CGVS p. 25; een luchtaanval op een trouw 8 – 9 jaar geleden, CGVS p. 25; een bembom*

7 – 8 jaar geleden, CGVS p. 26). Dit is een aanwijzing dat u mogelijk al lange tijd niet meer in uw district van herkomst verbleven zou hebben, te meer omdat er wel degelijk gekende veiligheidsincidenten plaatsgrepen in het jaar voor uw vertrek (onder meer het platbranden van een meisjesschool, een aanval tegen het konvooi van de provinciegouverneur, en een droneaanval; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is maar moeilijk te geloven dat een winkelier nabij een drukke weg (zie kaart toegevoegd aan het dossier), waarvan verwacht kan worden dat hij via zijn klanten toch op de hoogte zou worden gehouden van het reilen en zeilen in de buurt, hier niet van geweten zou hebben. Het is ook opmerkelijk dat u verklaarde dat er geen aanvallen tegen scholen in de regio zouden hebben plaatsgevonden (CGVS p. 10), in het licht van het voornoemde platbranden van een meisjesschool. Secundo wist u niet te zeggen welke symbolen de belangrijkste kandidaten voor de presidentsverkiezingen van 2014 in Afghanistan gebruikten, hoewel u wel wist hoe deze verkiezingen afgelopen waren (CGVS p. 22, 23). Deze symbolen komen nochtans prominent voor op campagnemateriaal zoals posters (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waardoor ze moeilijk te missen zouden zijn voor iemand die zich op dat moment in Afghanistan bevond. (...) Deze vaststellingen geven aan dat, hoewel u wel degelijk enige beperkte kennis hebt van uw beweerde regio van herkomst, u minstens niet tot recent op onafgebroken wijze in die regio verbleef in de hoedanigheid die u opgaf en waarom uw asielrelaas is gebaseerd. U geeft aldus geen zicht op uw werkelijke situatie.

Zo zijn er **ten derde** redenen om aan te nemen dat u over uw reisweg niet de waarheid vertelde, waardoor het CGVS ook niet duidelijk kan opmaken wanneer en hoe u Afghanistan verliet. Primo, wat betreft het begin van uw reis, verklaarde u dat u door uw vriend uit Jalalabad naar de grensovergang met Pakistan werd vervoerd (CGVS p. 18). U verklaarde evenwel dat u dat deeltje van de reis aflegde in een Corolla-auto (CGVS p. 18), terwijl u daarvoor nog verklaarde dat uw vriend in het bezit was van een Suzuki-auto (CGVS p. 11). Hierop gewezen stelt u dat hij net die dag de auto van een vriend van hem had geleend (CGVS p. 18), zonder dat u evenwel aangeeft bijvoorbeeld waarom hij dit zou hebben moeten doen, wie die vriend was, etc., waardoor deze uitleg een eerder gefabriceerde indruk krijgt. Secundo verklaarde u dat van aan de grensovergang van Pakistan-Iran naar Teheran met de auto reisde in negen of tien uur (CGVS p. 19). De reistijd met de auto tussen de grens Pakistan-Iran en Teheran lijkt evenwel bijna dubbel zo lang te zijn, ongeveer 17 à 18 uur (zie stukken toegevoegd aan het dossier), een discrepantie die zodanig groot is dat deze niet verklaard kan worden louter doordat u niet op uw horloge keek (CGVS p. 19), of door bijvoorbeeld een sportieve rijstijl etc. Er kan daarom getwijfeld worden of u wel de waarheid vertelde tijdens het gehoor over uw reis door Iran. Tertio verklaarde u dat u voor het gedeelte van de reis vanaf Turkije steeds samen reisde met een bepaald gezin (CGVS p. 20). Gevraagd naar de naam van dat gezin, antwoordt u eerst echter ontwijkend dat u de naam van de familie niet gevraagd had omdat "dat niet goed [zou] zijn" (CGVS p. 20). Erop gewezen dat het onwaarschijnlijk lijkt om een langer reis met een groep mensen af te leggen zonder ooit hun naam te vragen, of deze ter sprake te horen komen, verklaart u echter meteen dat u de naam niet kon vragen omdat het gezin anderstalig was (CGVS p. 20). Enerzijds is dat natuurlijk een geheel andere uitleg dan wat u eerst zei, en anderzijds lijkt het ook een erg vreemde keuze van u, hetzij van de mensensmokkelaar, om u te koppelen aan een gezin met wie u op geen enkel moment kon communiceren. Ook dit element uit uw relaas is daarom maar weinig geloofwaardig. Quarto legde u geen enkel document of ander begin van bewijs (zoals foto's of bustickets) neer ter staving van uw reisweg.

Ten vierde lijkt het er ook mogelijk dat u, in weerwil van uw bewering dat u voor uw komst naar België nooit elders dan in uw dorp had geleefd (CGVS p. 5), toch tijdlang elders, eventueel in Pakistan hetzij India, hebt verbleven. U gaf namelijk aan dat u een zekere kennis had van het Urdu en het Hindi, en ook Urdu zou kunnen schrijven (CGVS p. 10). Gevraagd hoe u deze kennis had verworven, verklaarde u dat u dit van films had geleerd (CGVS p. 10). Als het later evenwel gaat over de mogelijkheden om de sport te volgen in uw dorp, geeft u aan dat uw familie niet in het bezit was van een televisie, dat er geen televisie was in uw dorp, en dat u geen mogelijkheid had om naar de televisie te kijken, dat u geen vriend had met een televisie en dergelijke (CGVS p. 26). Erop gewezen dat u in dat geval geen Hindi of Urdu geleerd kon hebben via de televisie, verklaart u evenwel dat uw vriend Amir wel in het bezit was van een televisie met een mediaspeler (CGVS p. 26), in contradictie met het voorgaande. Het lijkt er daarom sterk naar dat u het CGVS niet de waarheid vertelde over hetzij uw toegang tot de media, hetzij de manier waarop u Hindi en Urdu geleerd zou hebben. U lijkt trouwens ook de Gregoriaanse kalender te beheersen (CGVS p. 3), wat kan wijzen op een langdurig verblijf elders, eventueel Pakistan of India.

Het lijkt er **ten vijfde** ook naar dat u niet de waarheid vertelde over uw beroepsactiviteiten in de periode voorafgaand aan uw komst naar België. U verklaarde dat u een kleine voedingswinkel openhield. Echter, primo gevraagd naar de wisselkoers tussen Afghani en Pakistaanse Rupee op het

moment voor uw vertrek, verklaart u dat deze lag op 100 Afghani – 200 Rupee (CGVS p. 5). In werkelijkheid was de wisselkoers midden – einde 2015 evenwel tussen 100 Afghani voor ongeveer 160 tot 180 Rupee (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Van een winkelhouder die dichtbij de Pakistaanse grens actief was en naar eigen zeggen zowel in Rupee als Afghani moest rekenen (CGVS p. 5) zou nochtans verwacht mogen worden dat hij op de hoogte zou zijn van de op dat moment gangbare wisselkoers. Secundo waren ook de prijzen die u gaf voor verschillende groenten niet in overeenstemming met gekende informatie. Op basis van de prijzen voor 2017, gecorrigeerd voor prijsstijgingen sinds begin 2015 met een factor van 100/111, ofte 0.90 (zie stukken toegevoegd aan het dossier), geeft dat de volgende prijzen voor de door u opgegeven producten (aan 1,6 Rupee/Afghani): appels 54 – 182 Afghani/kg (86 – 291 Rupee) uien 18 – 36 Afghani/kg (29 – 58 Rupee), tomaten 29 – 91 Afghani/kg (46 – 145 Rupee), aardappelen 18 – 36 Afghani/kg (29 – 58 Rupee) (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dit komt niet overeen met de door u opgegeven prijzen voor deze producten, respectievelijk appels 30 – 40 Rupee/kg, uien 20 – 30 Rupee/kg, tomaten (ondergrens) 30 – 40 Rupee/kg, en aardappelen 25 – 35 Rupee/kg (CGVS p. 12). Het is maar moeilijk te geloven dat een kleinhandelaar die zijn producten insloeg in Jalalabad (CGVS p. 11) zodanig ver onder de marktprijzen zou zitten (en dit met een in al eerder milde 1.6 Rupee/Afghani), wat aangeeft dat u in de periode voor uw vertrek naar België mogelijk niet (langer) actief was als winkelier.

Ten slotte moet het CGVS opmerken dat u verklaarde gehandicapt te zijn (CGVS p.15), maar dat heeft u blijkbaar niet belet in Afghanistan te werken, zoals blijkt uit uw verklaringen. U haalt nergens op concrete wijze aan dat uw handicap een probleem zou zijn in geval van terugkeer naar Afghanistan of andere plaats van waar u naar België kwam. Uw handicap stond u evenmin in de weg om hier op het CGVS een gehoor te doen en te antwoorden op de gestelde vragen. Op 19 juli 2016 hebt u een schrijven overgemaakt aan het CGVS waarin gewag wordt gemaakt van psychologische problemen. Vooreerst staat nergens vast dat deze problemen al enig verband hebben met uw zogenaamde asielrelaas in Afghanistan. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw relaas is het ook niet aannemelijk dat eventuele psychische problemen daaruit volgen. Ten tweede haalt u deze problemen zelf niet aan tijdens het gehoor op het CGVS. En ten slotte blijkt nergens uit het gehoorverslag en uw antwoorden op de gestelde vragen dat er u enig probleem of enige moeite had met het formuleren van antwoorden op de gestelde vragen, laat staan dat u de vragen niet zou hebben begrepen. (...)”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Hoe dan ook slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België in het dorp Ghazgay in het district Momand Dara in de provincie Nangarhar te hebben verbleven. Gezien verzoeker er niet in slaagt zijn recent verblijf in het dorp Ghazgay in het district Momand Dara in de provincie Nangarhar aannemelijk te maken kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België aldaar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen ten gevolge zijn verblijf in deze regio hebben voorgedaan.

Met de stelling dat het gehoorverslag duidelijkheid verschaft over de manier waarop de taskara besteld is en naar België is verstuurd, weerlegt noch verschoont verzoeker de gedane vaststellingen. Verzoeker verklaarde immers dat zijn taskara werd opgestuurd door een vriend genaamd Said (stuk 6, gehoorverslag, p. 8), terwijl - zo blijkt uit het administratief dossier - dat het telefoonnummer op de enveloppe gelinkt blijkt te zijn aan een Facebookaccount dat hij niet kent. Er staat een foto van een vrouw op. Die foto, noch die vrouw, kon verzoeker herkennen (stuk 6, gehoorverslag, 28). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker dan weer dat de taskara hem werd toegestuurd door ene Hikmatullah Khan, wiens naam op de enveloppe stond (stuk 6, gehoorverslag, p. 28). Erop gewezen dat verzoeker eerder verklaarde dat Said hem de taskara had gestuurd, ontkende verzoeker en omschreef hij Said als de smokkelaar (stuk 6, gehoorverslag, p. 28). Waar verzoeker stelt uit te leggen wie de smokkelaar was, welke rol zijn moeder en vriend hebben gespeeld en welk misverstand er bestond bij de verwerende partij beperkt hij zich slechts tot algemene beweringen, maar doet hij geen afbreuk aan deze vaststellingen. Ook ziet de Raad niet in op welke wijze de vaststelling dat verzoeker zijn sociale netwerk niet wil prijsgeven haaks staat op het gehoor en zijn werkelijke intenties. Ook dit wordt niet nader toegelicht. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat het gehoorverslag een weergave vormt van verzoekers eigen verklaringen. Waar verzoeker aangeeft dat hij het misverstand hierover heeft rechtgezet tijdens het gehoor moet worden opgemerkt dat dit zogenaamde “misverstand” geen motief van de bestreden beslissing uitmaakt.

Wat verzoekers betoog over de aanval op de school betreft, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker verschillende kansen werd geboden om over allerlei soorten veiligheidsincidenten te vertellen, gezien er niet enkel werd gevraagd naar incidenten met luchtaanvallen, zoals verzoeker insinueert, maar dat hij telkens verwees naar incidenten van verschillende jaren geleden (stuk 6, gehoorverslag, p. 25-26). Met het argument dat hij uitvoerig kan antwoorden met informatie over conflicten en problemen in zijn district gaat verzoeker dan ook voorbij aan de vaststelling dat hij geen weet heeft van incidenten die zich recent hebben voorgedaan in zijn regio van herkomst. Uit de map met landeninformatie in het administratief dossier blijkt echter dat er in het jaar voor verzoekers vertrek verschillende ernstige veiligheidsincidenten plaatsvonden waar verzoeker niet over vertelde, hetgeen erop wijst dat verzoeker reeds langere tijd niet meer in zijn district van herkomst heeft verbleven.

Wat de symbolen van de verkiezingen betreft moet worden opgemerkt dat verzoeker wel enige informatie heeft over de presidentsverkiezingen waardoor het in dit opzicht niet aannemelijk is dat verzoeker geen kennis heeft over de symbolen van de kandidaten te meer verzoeker stelde een winkel te hebben uitgebaat en over een radio te beschikken. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier dat de campagneposters over het hele land werden verspreid. Deze symbolen werden overigens gehanteerd om ongeletterde stemmers te helpen bij hun keuze. Ook al heeft verzoeker niet zelf gestemd, hij maakt niet aannemelijk dat hij een dermate geïsoleerd bestaan leidde, waardoor hij hierover niets heeft opgevangen.

Met de argumentatie dat het de keuze was van de smokkelaar om verzoeker met Dari sprekenden te plaatsen tijdens de reis naar Europa, doet verzoeker geen afbreuk aan zijn eerste verklaring dat hij de naam van de familie niet gevraagd had omdat "*dat niet goed [zou] zijn*" (stuk 6, gehoorverslag, p. 20). Indien verzoeker daadwerkelijk met mensen reisde waarmee het onmogelijk was om hun naam te weten te komen, dan had hij dit in die zin moeten verklaren wanneer hem dit gevraagd werd. Bovendien meent de Raad dat de naam van een familie niet dermate moeilijk is om te weten te komen, zelfs al spreekt de andere partij een andere taal.

Waar verzoeker in het verzoekschrift naar de nabijheid van de Pakistaanse grens verwijst, doet hij geen enkele afbreuk aan de gedane vaststellingen met betrekking tot zijn talenkennis en het gebruik van de Gregoriaanse kalender. Verzoeker heeft hier evenmin naar verwezen wanneer hij bevraagd werd naar de reden van zijn talenkennis. Waar verzoeker stelt dat hij het tijdens het gehoor gerezen misverstand heeft rechtgezet, laat hij na te duiden op welke manier hij dit dan heeft gedaan. De Raad kan in deze duidelijk vaststellen dat verzoeker vooreerst verklaarde Urdu en Hindi van films te hebben geleerd, om wat later te verklaren dat zijn familie geen televisie bezat, dat er geen televisie was in het dorp en dat hij geen vriend had met een televisie (stuk 6, gehoorverslag, p. 10, 26).

Pas wanneer verzoeker erop werd gewezen dat hij in dat geval geen Hindi of Urdu geleerd kon hebben via de televisie, verklaart hij dat zijn vriend Amir wel in het bezit was van een televisie met een mediaspeler (stuk 6, gehoorverslag, p. 26), hetgeen volstrekt tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaringen. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze verzoeker dit "misverstand" tijdens het gehoor zou hebben uitgeklaard. Ook de stelling dat hij dacht dat werd gevraagd of hij tv en elektriciteit had, kan niet uit de gestelde vragen worden afgeleid. Er werd louter gevraagd of er geen enkele manier was om televisie te kijken in het dorp en dit nadat verzoeker had verklaard dat er in het dorp geen tv was en of verzoeker dan geen vriend had met een tv, waarop verzoeker eveneens ontkennend antwoordde. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze verzoeker de gestelde vragen verkeerd zou kunnen hebben begrepen.

Het betoog dat de wisselkoers en de prijzen seizoensafhankelijk zijn, is slechts een bewering. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt overigens dat de wisselkoers einde 2015 voor 100 Afghani ongeveer tussen 160 tot 180 Rupee lag, terwijl verzoeker deze situeerde op 200 Rupee (stuk 6, gehoorverslag, p. 5). Van een winkelhouder die dichtbij de Pakistaanse grens actief was en naar eigen zeggen zowel in Rupee als Afghani moest rekenen zou nochtans verwacht mogen worden dat hij op de hoogte zou zijn van de op dat moment gangbare wisselkoers. Waar verzoeker aangeeft dat in het administratief dossier prijzen worden gehanteerd die gangbaar zijn in de stad Kabul, terwijl deze in een dorp veel lager liggen, gaat hij eraan voorbij dat hij zelf zijn producten insloeg in de stad Jalalabad, waardoor het niet geloofwaardig is dat verzoeker zodanig ver onder de marktprijzen zou zitten. Verzoeker brengt overigens geen informatie bij waaruit blijkt dat de prijzen afhankelijk van het seizoen zouden kunnen verschillen.

Waar verzoeker meent dat uit het gehoor blijkt dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft onderzocht en er zelfs sprake is van een tendentieuze vraagstelling waarbij verzoeker in het offensief werd geduwd, dient te worden opgemerkt dat dit betoog geen steun vindt in het administratief dossier en niet kan worden gevolgd. Uit het loutere gegeven dat verzoeker tijdens het gehoor met een aantal vaststellingen werd geconfronteerd kan, te meer nu aan hem hierdoor net de kans werd geboden om dienaangaande de nodige opheldering te bieden, geenszins worden afgeleid dat de ambtenaar bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooringenomen was en "verzoeker in het offensief duwde". Verzoeker brengt voor het overige geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker wijst op zijn profiel als alleenstaande gehandicapte jongeman moet worden opgemerkt dat dit hem niet belet heeft in Afghanistan te werken en te leven, zoals blijkt uit zijn verklaringen, noch een grote reis naar Europa te ondernemen. Verzoeker haalt nergens op concrete wijze aan dat zijn handicap een probleem zou zijn in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoekers handicap stond hem evenmin in de weg om hier op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gehoor af te leggen en te antwoorden op de gestelde vragen.

De verwijzing naar algemene informatie omtrent het risico voor "burgers die worden beschouwd om als voorstander van de regering of de internationale gemeenschap" volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke gezien hij niet aannemelijk maakt te zijn verbleven op de plaats waar hij de vervolgingsfeiten situeert. Dit geldt eveneens voor verzoekers verwijzing naar algemene informatie over rekrutering door de taliban.

Betreffende het voorgehouden verwesterd zijn, is de Raad van oordeel dat uit het enkele gegeven dat verzoeker sinds oktober 2015 Afghanistan heeft verlaten en daarna in België heeft verbleven niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker zowel door de autoriteiten, de taliban, de bevolking en zijn familie als verwesterd zal worden gepercipieerd en geviseerd. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn afwezigheid sinds oktober 2015 als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan geviseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Wat betreft het psychologisch verslag dat bij het verzoekschrift werd gevoegd moet worden opgemerkt dat hieruit niet blijkt dat verzoeker geheugenproblemen heeft of hoe dan ook niet in staat was om gehoord te worden, dan wel volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Zelfs indien dat het geval was geweest, *quod non in casu*, bevatten dit verslag geen objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek dat de bewering dat verzoeker geheugenprobleem heeft, kan staven. Indien verzoeker daadwerkelijk geheugenproblemen of een fragiele mentale toestand had, zou dit redelijkerwijs tijdens de loop van het gehoor moeten zijn vastgesteld.

Echter, noch verzoeker, noch diens raadsman hebben gedurende het gehoor enige melding gemaakt van het feit dat verzoeker omwille van zijn psychische toestand niet in staat was om duidelijke, coherente en volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om op spontane wijze gedetailleerde verklaringen af te leggen. Er werden verzoeker eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die hij kennelijk kon volgen en waarvan hij de logica en inhoud begreep. Vragen werden indien nodig herhaald of heromschreven. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte hij geenszins melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren of de geheugenproblemen die hij zou ondervinden. Ook zijn raadsman formuleerde desbetreffende geen opmerkingen. Overigens moet

worden opgemerkt dat dit verslag door een psycholoog werd opgesteld die afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, hetgeen *in casu* ook blijkt uit het verslag.

Wat betreft de psychologische verslagen en medische rapporten die per aanvullende nota worden neergelegd blijkt hieruit dat verzoeker een depressieve stoornis heeft alsook een *post traumatische* stressstoornis. Uit geen van de neergelegde attesten en verslagen blijkt echter dat verzoeker hierdoor geheugenproblemen heeft en niet in staat was om tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op spontane wijze gedetailleerde verklaringen af te leggen. De Raad herhaalt dat noch door verzoeker noch door zijn raadsman daar enige opmerking over werd geformuleerd.

Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Overigens wordt opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij verwondingen werden opgelopen. Dit is nog moeilijker in geval van mentale problemen. Uit de psychologische verslagen en medische rapporten blijkt dat de omschrijving van de feitelijke omstandigheden enkel en alleen gesteund zijn op verzoekers verklaringen. De medische attesten en psychologische verslagen kunnen dan ook niet dienen ter bevestiging van verzoekers asielrelaas.

Wat wel blijkt uit deze rapporten en verslagen is dat verzoeker het vooral moeilijk heeft met de negatieve beslissing en ook met geïsoleerd te zijn van familie en vrienden en de medische en financiële problemen van zijn moeder. Dit kan evenwel geen verschuiving bieden voor zijn gebrekkige verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dit met betrekking tot zijn regio van herkomst.

De stelling dat uit het psychologisch verslag blijkt dat verzoeker moeite heeft met het brengen van een gestructureerd verhaal, moet enigszins worden genuanceerd. Uit het psychologisch verslag van 5 juli 2017 blijkt dat verzoeker hiermee problemen had, maar pas na ontvangst van de negatieve beslissing en ingevolge de problemen rond de berichtgeving van de beslissing. Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat bleek om een gestructureerd verhaal te vertellen.

Verzoeker stelt weliswaar dat uit het gehoorverslag blijkt dat het voor hem moeilijk is om te praten over de kern van zijn asielrelaas gezien zijn psychisch lijden, maar geeft geen enkele concrete indicatie waaruit dit zou kunnen worden afgeleid. Hoe dan ook, meent de Raad dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas geënt is op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn herkomst en aldus de plaats waarvan hij beweerde heel zijn leven te zijn verbleven en de door hem beweerde problemen te hebben gekend. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij desbetreffend duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen kan afleggen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij rijke details en feiten tijdens het gehoor heeft kunnen meedelen, moet worden opgemerkt dat verzoeker deze niet nader specificceert. Bovendien doen de aspecten die verzoeker wel weet, geen afbreuk aan zijn onwetendheid omtrent de voormelde elementen.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het dorp Ghazgay in het district Momand Dara in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de veiligheidssituatie in het district Momand Dara is in dit opzicht dan ook niet relevant.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de psychologische verslagen en medische rapporten blijkt dat verzoeker wel met een psychologische problematiek kampt, maar verzoeker toont niet aan op welke wijze hieruit voor hem zou kunnen blijken dat hij hierdoor een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.8. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF